

**75. rocznica utworzenia Polskiego Państwa Podziemnego
pod hasłem „My z niego wszyscy...”**

<kliknij by zobaczyć galerię>

Polskie Państwo Podziemne to tajna organizacja państwa polskiego utworzona w czasie II wojny światowej. Powstała 27 września 1939 roku w Warszawie a istniała do stycznia 1945 roku. Jej głównym zadaniem było zachowanie ciągłości polityczno- wojskowej władz Rzeczypospolitej Polskiej i pośredni wpływ władz państwowych na sytuację w kraju.

27 września 1939 powstała **Służba Zwycięstwu Polski** (SZP) pod dowództwem gen. Michała Karaszewicza-Tokarzewskiego. Miała ona przygotować kraj do działań konspiracyjnych.

13 listopada 1939 roku premier Władysław Sikorski w miejsce Służby Zwycięstwu Polski powołuje **Związek Walki Zbrojnej** (ZWZ). Jego głównym celem było przygotowanie powszechnego powstania zbrojnego, działalność wywiadowcza i walka zbrojna z okupantem.

14 lutego 1942 roku ZWZ przemianowano na Armię Krajową (AK). Głównymi jej celami była odbudowa państwa polskiego oraz walka zbrojna, której apogeum miało stanowić ogólnonarodowe powstanie.

Armia Krajowa zajmowała się między innymi dywersją, czyli bieżącą walką z okupantem np.

odbijaniem więźniów z hitlerowskich katowni, likwidacją najbardziej niebezpiecznych niemieckich funkcjonariuszy.

W AK istniało Biuro Informacji i Propagandy, które za zadanie miało ośmieszać niemieckich żołnierzy, informować społeczeństwo o zbrodniach hitlerowców i o sukcesach aliantów.

Oprócz organizacji wojskowej, istniał organ polityczny, w skład którego wchodziła Delegatura Rządu RP na Kraj. Reprezentował ją Delegat Rządu, który był łącznikiem między krajem a rządem na emigracji w Londynie.

Oprócz walki zbrojnej, walczono także o przetrwanie polskiej kultury. Do czynnych szkół podstawowych wprowadzano programy tajnego nauczania m.in. języka polskiego, historii i geografii. Organizowano także tajne komplety, czyli kształcenie na wszystkich szczeblach nauczania w prywatnych domach. Pracami tymi kierował Związek Nauczycielstwa Polskiego. Wydawano poezję, organizowano konspiracyjne przedstawienia teatralne i koncerty.

Także dzieci i młodzież brała udział w biernej walce z okupantem w formie małego sabotażu. Pisano na ścianach obraźliwe dla Niemców teksty i rysunki, śpiewano zakazane piosenki.

Polska ma zatem niezaprzeczalne prawo do szacunku i pomocy całej ludzkości cywilizowanej, stała się bowiem symbolem wierności soюзom, bezkompromisowości i walczącej demokracji.

Testament Polski Walczącej, 1 lipca 1945 r.